

Рим, Великий піст 2019

Паломництво до Серця Духовне наставництво – Таїнство примирення – Практика ділитися вірою

Шановні члени Вікентійської Родини по всьому світу,
Нехай благодать і мир Ісуса завжди будуть з нами!

Оскільки ми вступаємо в період Великого Посту, то з величезною внутрішньою радістю ми дякуємо Ісусу за цей священний період року, який допомагає нам зрозуміти і побачити очима серця Його нескінченні жести милосердя до нас, до інших, до всього людства

Ми продовжуємо наші розважання з попередніх листів про ті складові, які сформували Вікентійську духовність і спонукали Святого Вікентія де Поля стати Містиком Милосердя. У останньому листі з нагоди Адвенту ми міркували про одне з головних джерел, з якого Вікентій живився як Містик Милосердя: щоденна медитативна молитва, щоденна медитація. **У цьому листі з нагоди Великого Посту, я хотів би подумати про інші джерела, які перетворили Святого Вікентія у Містика Милосердя: духовне наставництво, таїнство примирення і практика ділитися вірою.**

Я запрошую всіх нас здійснити цього Великого посту паломництво, паломництво до серця, до серця Ісуса і до нашого власного. Якщо зустрічаються два серця, якщо обидва серця сповнені одними і тими ж думками і бажаннями, то всі дії, що слідуватимуть, в будь-який момент нашого життя, будуть священними діями. Ісус наповнить наші серця своєю присутністю навіть у найменших закуточках, і наші серця стануть серцями схожими на Його серце.

В архівах центрального (материнського) дому Конгрегації Місії в Парижі є два списки конференцій, які святий Вікентій давав у Сен-Лазарі. Один з них, власноруч написаний Рене Альмерасом, Асистентом центрального дому і, врешті-решт, спадкоємцем Вікентія на посту Генерального настоятеля, охоплює період з 1656 до 1660 року. Інший, записаний Жаном Гіккелем, помічником Асистента, охоплює період з 1650 до 1660 року. Жоден зі списків не є повним, але дати і теми, зазначені для конференцій у лютому 1652, 1653, 1654, і на початку березня 1655 року, натякають, що Вікентій говорив зі своїми співбратами щороку на початку Великого посту. Типовий список виглядає таким чином:

Лютий 1652 року – Як правильно провести цей Великий Піст.

- Нашим обов'язком є провести Великий піст більш віддано і суворо, ніж інші.
- Що кожна людина вважає за потрібне зробити для того, щоб правильно його провести (CCD XII, 410).

Сам Вікентій розповів нам, що щороку учасники вівторкових конференцій говорили про правильне застосування часу Великого Посту (CCD XI, 80), і, хоча нам вдається знайти лише кілька натяків на Великий піст у його конференціях до Дочок Милосердя, важко уявити, що він не обговорював також цю тему з сестрами.

На жаль, до нас не дійшло жодної конференції Вікентія з нагоди Великого Посту. У його листах та інших працях з'являються різні посилання, але більшість з того, що він говорив про Великий піст, зникло. Пам'ятаючи, що Вікентій вказував на те, щоб «Провести цей Великий Піст правильно», ми починаємо паломни-

цтво, паломництво до серця, роздумуючи про три важливі джерела Вікентійської традиції та духовності: духовне наставництво, таїнство примирення та практика ділитися вірою.

- **Духовне наставництво**

Духовне наставництво, як допомога на нашому життєвому шляху, означає просто і довірливо говорити з духовним наставником про наші радості і скорботи, про нашу щоденну боротьбу, про наші успіхи і невдачі. Небагато що може краще допомогти справитися з сильними почуттями, турботами і проблемами, ніж «рідна душа», що розуміє нас і знає пастки на шляху, яким ми йдемо. Труднощі, які ми відчуваємо щодо делікатних питань, таких як сексуальність, часто бентежать нас, але «чесна розмова» зі зрілим наставником, як правило, є наймудрішим першим кроком у їх вирішенні.

Святий Вікентій часто говорив про необхідність духовного наставництва. 23 лютого 1650 року він написав сестрі Жанне Лепейнтре, «Духовне наставництво є дуже корисним. Це нагода отримати пораду в труднощах, заохочення у виснаженні, притулок у момент спокуси, а також силу у відчаї; словом, це джерело благополуччя і втіхи, якщо наставник дійсно є милосердним, розважливим і досвідченим» (CCD III, 603). І навпаки, коли проблеми залишаються закоркованими занадто довго, або коли ми намагаємося впоратися з ними сам на сам, вони можуть викликати величезне особисте збентеження і, зрештою, вибухнути. Вікентій знав, що, на жаль, практика духовного наставництва іноді припиняється після висвячення в священики або після прийняття обітниць, тому він рекомендував її особливо тим, хто прибував до Сен-Лазара на реколекції перед висвяченням (CCD XIIIa, 159).

Мета спілкування з духовним провідником, виражена ясно з часів пустельних отців і матерів, є простою: чистота серця. Знаючи це, Вікентій рекомендував духовне наставництво принаймні кілька разів на рік (див. Загальні правила Конгрегації Місії. X, 11), особливо під час реколекцій або такого літургійного часу, як Великий піст.

Так, як Святий Вікентій де Поль з такою ясністю закликав усіх співбратів, а також сестер і, загалом, всіх богопосвячених осіб мати духовного наставника, душевного друга, який є милосердним, розумним і досвідченим, я хотів би закликати кожного члена Вікентійської Родини, богопосвяченого чи мирянина, мати духовного наставника, який супроводжуватиме його чи її у їх паломництві. Святий Вікентій закликав богопосвячених людей не обмежувати духовне наставництво лише періодом первинної формації – послушництвом, внутрішньою семінарією, семінарією – але потім продовжувати його, зробити духовне наставництво частиною своєї духовної подорожі протягом всього життя.

Кожна людина та його чи її духовний наставник вирішують, як часто зустрічатися для духовного скерування. Наш засновник пропонував робити це принаймні кілька разів на рік. Це може бути кожні два-три місяці. Щодо цього кожна з різних Конгрегацій, що належать до Вікентійської Родини, має свої Конституції і Статути, які конкретно говорять про духовне наставництво і про те, як реалізувати його у своєму житті.

- **Таїнство примирення**

Папа Франциск наголошував на Божому милосерді. Це перше слово у його девізі: Miserando atque Eligendo (який ми можемо вільно перекласти як «Милосердним вибором Бога»). В неділю під час Ангелус,

на початку свого папства він рекомендував своїм слухачам книгу кардинала Вальтера Каспера: «Милосердя: суть Євангелія і ключ до християнського життя».

Чотири століття тому Святий Вікентій також бачив милосердя суттю Доброї Новини. Він описував його як «...та прекрасна чеснота, про яку сказано «Милосердя - особлива риса Бога»» (CCD XI, 328).

Таїнство примирення - це визнання Божого милосердя до кожного з нас. Це ритуальний діалог, який втілює: 1) постійну підтримку нас Богом у милосердному прощенні і 2) наше визнання того, наскільки нам потрібна Божа милість. Таїнство обіцяє мир тим, хто смиренно визнає свої гріхи.

Висловлювати істину в простоті є важливим в таїнстві примирення, так само як і в духовному наставництві. Ми йдемо на сповідь, щоб просто викласти свої гріхи перед Богом, впевнені, що зцілювальна любов Бога приходиться до нас через обряд таїнства. Якість наших відносин зі сповідником багато в чому залежатиме від прозорості, з якою ми себе виявляємо. Тому необхідно, щоб такі відносини характеризувалися вільним саморозкриттям і уникненням «прихованих кутів» у нашому житті.

Святий Вікентій де Поль закликає нас часто брати участь у таїнстві примирення «щоб ми могли прийти до постійного навернення і справжнього покликання» (Конституції Конгрегації Місії 45 § 2). У світлі цього заохочення, натхненного Духом Ісуса, я хотів би запросити кожного члена Вікентійської Родини регулярно особисто зустрічатися з Ісусом в таїнстві примирення.

Багато хто з вас, або, можливо, більшість з вас, зустрічають Ісуса в таїнстві примирення принаймні щомісяця або навіть частіше. Я хотів би скористатися цією можливістю, щоб закликати тих членів Вікентійської Родини, які, можливо, не мають такої регулярної практики зустрічі з Ісусом у таїнстві примирення, раз на місяць відповідати на запрошення Ісуса, зробивши це регулярною частиною свого духовного шляху.

- **Практика ділитися вірою**

У часи Вікентія такі практики, як повторення молитви або тексту, давали можливість членам його Родини часто ділитися своєю вірою і відкрито визнавати свої помилки. З часом, на жаль, ці практики стали стилізованими і рутинними, так що, поступово, вони втратили спонтанність, яка робила їх живими.

Проте практика ділитися вірою має величезну цінність. Протягом століть з'явилися різні моделі ділитися вірою. Різні духовні отці давали методи або кроки, щоб допомогти нам слухати Боже Слово, бути відкритими до прийняття його у наші серця, та отримати натхнення від Духа, щоб зрозуміти, що Ісус говорить до нас особисто через певний канал. Потім з усією простотою та смиренням ми ділимося цим з групою, спільнотою. Це «свята земля», де ми відчуваємо себе в безпеці, не судимо, не критикуємо, але чуємо, приймаємо як рівних, оскільки ми в цей момент знаходимося у нашій духовній подорожі. У такому середовищі, в такій спільноті, на такому зібранні з метою ділитися вірою, ми поглиблюємо наші відносини з Ісусом, собою, та іншими.

Вікентій любив, щоб ця практика ділитися була відвертою і конкретною. Він казав:

Гарна практика полягає в тому, щоб перейти до деталей у справах, за які соромно, коли розважливість дозволяє нам відкрито їх визнати, тому що ми виграємо від цього, долаючи свою відразу, розкрити, яку гордість можливо хочеться приховати. Сам святий Августин оприлюднив таємні гріхи своєї молодості,

написавши про них книгу, щоб увесь світ знав всю безглуздість його помилок та крайнощі його непокірної поведінки. І чи та посудина вибору, Святий Павло, великий Апостол, що був вибраний небесами, не визнав, що він переслідував Церкву? Він навіть зробив це письмово, щоб навіть до кінця часу, люди знали, що він був переслідувачем (CCD XI, 44).

Серед інших форм ділитися вірою, які ви знаєте або можете практикувати у своїх місцевих спільнотах або групах, **дозвольте мені запропонувати вам одну модель, яка називається «сім кроків», спосіб, який можуть використовувати наші місцеві спільноти або будь-яка інша група:**

Сім кроків:

- **Ми усвідомлюємо собі присутність Господа.**

Хтось починає з молитви або пісні.

- **Ми читаємо текст.**

Хтось читає біблійний текст, або уривок із творів Святого Вікентія, або когось іншого на вибір.

- **Ми в тиші слухаємо голос Господа.**

Ми зберігаємо тишу протягом визначеного часу і даємо можливість Богу говорити з нами.

- **Ми підбираємо слова або фрази, які вражають нас.**

Кожна людина підбирає слово або коротку фразу і вимовляє її вголос молитовно, а інші мовчать.

- **Ми ділимося тим, що відчували в наших серцях.**

Що особисто торкнулося нас у читанні чи молитві?

- **Ми обговорюємо щось, до чого окремі люди чи наша група в цілому може бути покликана зробити.**

Чи є щось, що ми можливо покликані зробити?

- **Ми молимося разом.**

Ми закінчуємо молитвою або піснею.

Практика ділитися вірою - це «свята земля», де ми знімаємо взуття, щоб поставити себе перед Ісусом у простоті і смиренні. Практика ділитися вірою - це не момент, коли, ми прослухавши Боже Слово і роздумуючи над ним, виголошуємо коротку проповідь або коротко пояснюємо текст, який ми щойно прочитали, взявши на себе роль вчителя. Навпаки, практика ділитися вірою полягає в тому, щоб слухати і роздумувати над тим, що Ісус говорить кожному з нас особисто, а потім ділитися цим з групою, з нашою спільнотою.

Ісус - це Цілитель, і нас запрошено стати цілителями з нашими ранами за прикладом Його серця. Можна поділитися своїми слабкостями, викликами, турботами та внутрішньою боротьбою з групою, з місцевою спільнотою, коли ми не відчуваємо загрози, нас не судять чи не нехтують нами, але ми відчуваємо глибоку повагу, прийняття, любов, ми відчуваємо себе справжніми братами і сестрами, дорогими друзями, що допомагають один одному на шляху життя.

У наших спільнотах богопосвяченого життя, можливо, наш звичайний спосіб бути разом - це Євхаристія, щоденна медитація, спільні молитви, їжа, відпочинок, зустрічі дому і т.д. Я хотів би запросити різні Конгрегації богопосвяченого життя як і всі гілки Вікентійської Родина замислитися над можливістю додати до цих різних моментів і практику ділитися вірою за методом, найбільш прийнятним для кожної Конгрегації або групи, вибираючи з числа тих, які ви самі знаєте або з якими ви познайомитеся. Метод, який я включив до цього листа з нагоди Великого Посту є одним зі способів.

Кожна окрема спільнота зможе поміркувати та вирішити, як часто організувати зустріч для того, щоб ділитися вірою: раз на тиждень, раз на місяць, кілька разів на рік відповідно до літургійного календаря, або за будь-яким іншим графіком, який обере спільнота або група. Багато спільнот і груп можливо вже застосовують практику ділитися вірою. Я розширюю це запрошення та заохочення на ті спільноти та групи, де ця практика ще не застосовується.

Разом ми починаємо «паломництво до серця». Глибші роздуми про духовне наставництво, таїнство примирення, практику ділитися вірою, а також прийняття їх у якості наших постійних «супутників» переконують нас, що наше паломництво досягне своєї мети: поєднати серце Ісуса з нашим власним серцем, щоб досягнути серця всіх людей, стати більш ефективними у евангелізації бідних.

Ваш брат у Святому Вікентії,

Томаж Мавріч, CM
Генеральний Суперіор